

Allò que la Santa Seu diu i fa Antoni M. Oriol

En unes declaracions fetes el passat 23 de gener, el pare Abat de Montserrat afirmà que el Vaticà no deixaria sense reconeixement la comunitat catalana si accedia a la independència.

Uns dies després, el dia 4 de febrer, la Nunciatura Apostòlica a Espanya féu públic un comunicat on afirma que les declaracions del pare Abat "són opinions de la seva exclusiva responsabilitat personal i no reflecteixen en absolut la posició de la Santa Seu".

El pensament social catòlic ha tractat abastament no només els drets de les persones en sentit individual sinó també, anàlogament, els drets dels pobles i de les nacions.

El núm. 157 del Compendi de Doctrina Social de l'Església afirma que "La pau es fonamenta no tan sols en el respecte dels drets de l'home, sinó també en el respecte dels drets dels pobles, en particular el dret a la independència."

El Papa Joan Pau II en el discurs al Cos diplomàtic el dia 13 de gener de 1997 afirmà que "la funció del dret és donar a cadascú allò que li correspon i atorgar-li el que li és degut amb plena justícia. El dret comporta, doncs, una forta connotació moral. El mateix dret internacional es fonamenta en uns valors. La dignitat de la persona o la garantia dels drets de les nacions, per exemple, són principis morals abans que normes jurídiques."

El Papa Francesc en l'exhortació *Evangelii Gaudium* assenyala que "Per a parlar adequadament dels nostres drets necessitem ampliar més la mirada i obrir les orelles al clamor d'altres pobles o d'altres regions del propi país. Necessitem créixer en una solidaritat que «ha de permetre a tots els pobles arribar a ser per ells mateixos artífex del seu destí»".

L'estat del Vaticà, en la seva relació amb els estats del món, aplica fidelment la doctrina del magisteri. Per això, és dels primers a reconèixer els nous estats, sigui quin sigui el procés que hagin seguit per assolir la independència.

Per exemple, en el cas relativament recent d'Eslovènia, en la cerimònia de benvinguda a aquell país sobirà, el dia 17 de maig de 1996, Joan Pau II remarcà que: "La Seu apostòlica ha saludat favorablement la constitució del nou Estat, en reconèixer-ne entre els primers la independència; i, recordant amb força els drets dels pobles a l'autodeterminació, ha seguit amb una atenció particular els esdeveniments que vosaltres heu viscut, i ha apreciat la manera pacífica i democràtica amb la qual heu assolit la plena sobirania."

En el cas –anterior– de Croàcia, el seu primer ambaixador al Vaticà era rebut pel Papa el dia 3 de juliol de 1992. En el seu discurs, el pontífex al·ludí a la independència d'aquell país assolida per les armes; el mitjà no havia estat just, però el resultat sí. L'alineació del Vaticà, des del primer moment, a favor de la independència croata és ben coneguda i fa honor al seu concepte dels drets dels pobles.

El pare Josep M. Soler, Abat de Montserrat, ha dit el que ha dit perquè, d'una banda, coneix bé el què el Magisteri social de l'Església afirma sobre els drets dels pobles i, de l'altra, ha tingut present el capteniment de l'estat del Vaticà en el reconeixement de les nacions que han esdevingut políticament sobiranes.

M'adhereixo, per tant, a les seves paraules perquè responen a allò que la santa Seu diu i fa.